

45 Năm Việt Quốc chống cộng từ trong nước thế nào?

Thiện Ý

Như trong bài viết trước *‘Vì sao Việt quốc tiếp tục chống cộng sau ngày 30-4-1975’*, là bài thứ nhất trong loạt bài thể hiện chủ đề **‘45 năm Việt quốc chống cộng vì tự do dân chủ cho Việt Nam, thành quả và triển vọng’**. Đây bài viết thứ hai chúng tôi muốn nhìn lại *“45 năm qua Việt quốc đã chống cộng từ trong nước như thế nào?”*.

Như mọi người đã biết, mục tiêu tối hậu của Việt quốc **(1)** chống cộng bao lâu nay vẫn là làm tiêu vong chế độ độc tài toàn trị cộng sản để xây dựng một chế độ dân chủ pháp trị. Để thành đạt hai mục tiêu chủ yếu, tối hậu trước sau này, Việt quốc đã chống cộng thế nào trong 45 năm qua từ trong nước ra hải ngoại?

Câu trả lời chung là Việt quốc đã khởi động chống cộng trong nước rất sớm sau ngày 30-4-1975. Thực tế là đã hình thành các tổ chức chống cộng ngay từ những ngày tháng năm đầu sau khi Việt cộng chiếm được Miền Nam, chế độ Việt Nam Cộng Hòa bị cưỡng tử. Ngoài nước thì hình thành các tổ chức và tiến hành các hoạt động chống cộng trễ hơn, do phải lo ổn định cuộc sống trước đã. Căn cứ vào biến chuyển tình hình trong nước và quốc tế, có thể chia diễn tiến công cuộc chống cộng ở trong nước cũng như tại hải ngoại, qua ba thời khoảng tương đương với ba thời kỳ Việt cộng xây dựng chủ nghĩa xã hội: (1) **Xây dựng chủ**

nghĩa xã hội triệt để thất bại (1975-1985) (2), ‘Đổi mới’ cứu nguy không thành (1985-1995), (3) phải “Mở cửa” (1995-2020) đi theo con đường kinh tế thị trường tư bản chủ nghĩa.*(dù thực tế vẫn nguy hiểm “định hướng xã hội chủ nghĩa)*

1.- Thời khoảng Việt cộng triệt để xây dựng chủ nghĩa xã hội (1975-1985).

Trong thời khoảng này, cả trong và ngoài nước, các tổ chức chống cộng lúc đầu đã gặp nhau ở chủ trương tiêu diệt cộng sản bằng sức mạnh quân sự kết hợp với đấu tranh chính trị,ngoại giao.

Trong nước, nhiều tổ chức chống cộng ra đời như một cao trào đầy khí thế. Những tổ chức chống cộng tiêu biểu lần lượt ra đời như Mặt Trận Phục Quốc, Mặt Trận Liên Bang Đông Dương, Mặt Trận Liên Tôn, Mặt Trận Quốc Gia Giải Phóng Dân Tộc, Mặt Trận Việt Nam Tự Do, Mặt Trận Nhân Quyền... Tất cả đều do những nhân vật có tiếng tăm trong quá khứ hay vô danh, dùng bí danh hay mượn tên người nổi danh dựng cờ khởi nghĩa chống cộng.

Trong hoàn cảnh hoạt động bí mật, các tổ chức chống cộng thường khó biết được thực lực và lãnh tụ thực sự là ai. Các tổ chức đều nuôi sống hoạt động và giữ vững niềm tin của chiến hữu và niềm hy vọng thắng lợi trong nhân dân chống cộng bằng các tin đồn đầy lạc quan. Rằng “*Mỹ đi,rồi Mỹ lại tái lai*”; rằng đây chẳng qua chỉ là kế sách gài bẫy của Hoa Kỳ như để thực hiện một nhận định chung chung của Bộ Trưởng Quốc phòng Do Thái Moise Dayang khi đến thăm chiến trường Việt Nam năm nào và Sir Wilson người Anh Cố vấn du kích chiến cho quân đội Hoa Kỳ

tham chiến tại Việt Nam; đại ý **rằng muốn chiến thắng cộng sản thì chỉ có cách cộng sản hóa Việt Nam.**(ý nói là để mọi người Việt Nam biết thực tế chế độ cộng sản độc tài, tàn ác, tai hại cho đất nước thế nào để, người dân không còn nghe, tin vào những tuyên truyền dối trá của Việt cộng; để sau đó có cơ hội chọn lựa cho Việt Nam một chế độ dân chủ pháp trị, nhân đạo thích hợp, đáp đúng ý nguyện của toàn dân...)

Vì vậy, những người muốn dấn thân vào con đường chống cộng trong thời khoảng này cũng nóng lòng tìm đường vào bưng biển, tham gia các tổ chức chống cộng lập chiến khu, hướng lòng theo những tin đồn về vị Tướng này, Tướng nọ của quân đội VNCH đã rút quân vào rừng, đang chỉ huy lực lượng tàn quân lập chiến khu ở nơi này nơi kia để chờ ngày X giờ G quay lai giải phóng toàn cõi đất nước .

Riêng người viết lúc đầu rất dè dặt, cũng có nghe một số anh em thân thiết, bàn bạc theo khuynh hướng này và dạn dò nhau rằng nếu ai tìm được đường giây vào bưng biển chống cộng khả tín, thì kêu anh em cùng đi. Chúng tôi cũng đã đôi lần cùng với các người bạn này tiếp xúc bí mật với người của một cánh quân nói là do một Đại úy Tiểu đoàn trưởng địa phương quân, đang chỉ huy khoảng một tiểu đoàn kháng chiến quân, có mặt khu ở vùng Long Khánh...

Thế nhưng, Việt Cộng đã lợi dụng tình hình mập mờ, tranh tối tranh sáng này, cùng với sự thiếu kinh nghiệm về tổ chức và hoạt động bí mật của các chiến hữu chống cộng, nên an ninh, công an Việt Cộng đã dễ dàng gài người vào các tổ chức chống cộng thật hay để ra các tổ chức chống cộng giả để gài bắt và phá vỡ các tổ chức chống cộng từ trong trứng nước hay sau một thời gian hoạt động...

Nhưng cũng có những tổ chức với lãnh tụ người thật việc thật tiêu biểu như Mặt Trận Phục Quốc với luật sư Nguyễn Khắc Chính, Linh mục Chu Quang Minh khởi động công cuộc chống cộng rất sớm, chỉ ít ngày tháng sau ngày 30-4-1975 qua vụ Việt cộng gọi là “*phản động Nhà Thờ Vinh Sơn*” trên đường Trần Quốc Toản Sài Gòn. (*Ls. Nguyễn Khắc Chính sau đó bị Việt cộng kết án tù chung thân đã được thả sau cả chục năm, sau có đến Hoa Kỳ và Lm. Chu Quang Minh 5 năm tù*). Mặt Trận Liên Tôn của Linh mục Nguyễn Văn Vàng (*là tu sĩ thuộc Dòng Chúa Cứu Thế Việt Nam*), được tổ chức suy cử là Quốc trưởng Việt Nam lâm thời (*sau bị kết án chung thân nghe nói đã chết trong tù, có thời gian chung tù với người viết (1980) ở buồng giam 11, khu F khám Chí Hòa*) và bảo đệ là Thiếu tá nhẩy dù Nguyễn Văn Viên được cử là Thủ tướng Chính Phủ Việt Nam lâm thời (*sau bị kết án tử hình và bị xử bắn*). Tổ chức của Cha Vàng có mật khu Phụng Thiên ở vùng Long Khánh làm căn cứ địa để thu hút chiêu binh tụ nghĩa chống cộng. Mặt Trận Việt Nam Tự Do với Luật sư Vũ Ngọc Truy (*nếu chúng tôi nhớ không lầm*); Cao Trào Nhân Bản của Bs Nguyễn Đan Quế hay Mặt Trận Nhân Quyền Việt Nam mà người viết đã tham gia thành lập và hoạt động, với Chủ tịch là Gs. Nguyễn Đình Phụng, gốc đảng Đại Việt.

Sở dĩ chúng tôi tham gia việc thành lập và hoạt động trong Mặt Trận Nhân Quyền Việt Nam (1976-1978), vì chỉ ít tháng sau ngày Việt Nam Cộng Hòa cáo chung, chúng tôi đã kịp nhận thức được chủ trương dùng bạo lực quân sự chống cộng là lỗi thời, không hữu hiệu và không thực tế, là húc đầu vào đá. Vì thời kỳ chiến tranh Quốc-

Cộng vừa qua, với sự trợ giúp dồi dào nhiều mặt của Hoa Kỳ và các nước đồng minh, Việt quốc đã thất bại trong việc dùng sức mạnh quân sự tiêu diệt Việt cộng, dù Việt quốc chiếm ưu thế tuyệt đối trong tương quan lực lượng quân sự. Nay tình thế đã đổi thay Việt cộng chiếm ưu thế tuyệt đối trong tương quan lực lượng nên Việt quốc cần chống cộng theo phương cách khác có hiệu quả, phù hợp với thực lực thực tế và biến chuyển của tình hình quốc tế và quốc nội.

Vì thực tế chiến lược toàn cầu của các cường quốc cực đã thay đổi, cuộc chiến tranh ý thức hệ trên phạm vi toàn cầu đã đi vào thời kỳ cáo chung, để hình thành một chiến lược toàn cầu mới. Cuộc chiến tranh Quốc-Cộng tại Việt Nam chấm dứt không bình thường cũng là do yêu cầu thay đổi của thế chiến lược toàn cầu mới này, nên mới có hiện tượng nghịch lý: Việt quốc là phe mạnh về quân sự, có chính nghĩa, nhưng đã phải đóng vai **‘bên thua cuộc’** trước đối phương Việt cộng, là phe yếu kém về quân sự, chỉ mạnh về vận động tuyên truyền lừa mỵ, thủ đoạn chính trị, nên dù ngay nghĩa; song đã được chọn là **‘bên thắng cuộc’** để đi vào thế chiến lược toàn cầu mới.

Từ nhận thức trên, chúng tôi đã khởi thảo cô đọng tài liệu nghiên cứu lý luận *“Việt Nam Trong Thế Chiến Lược Toàn Cầu Mới của các Cường Quốc Cực”*, khoảng 30 trang đánh máy, phổ biến hạn chế trong một số anh em thân tín. (Ra hải ngoại năm 1992, viết lại với đầy đủ chi tiết hơn, thành tài liệu nghiên cứu lý luận *“Việt Nam Trong Thế Chiến Lược Quốc Tế Mới”* khoảng 500 trang, ấn hành lần đầu 1995 và tái bản 2005).

Đến khoảng đầu năm 1977 khi tham gia thành lập và hoạt động trong Mặt Trận Nhân Quyền Việt Nam, tài liệu

ngiên cứu lý luận trên của chúng tôi đã được tổ chức cho phổ biến như tài liệu tuyên truyền và học tập nội bộ, để mọi người nhìn thấy “*ánh sáng ở cuối đường hầm*” mà kiên trì đấu tranh lâu dài bằng vũ khí nhân quyền.(2)

Tựu chung có thể nói, sau thời khoảng 10 năm đầu(1975-1985) các cá nhân chống cộng nhiệt thành tự phát hay có tổ chức, song vì tổ chức lỏng lẻo, thiếu kinh nghiệm hoạt động bí mật, tổ chức chưa vững đã tung ra các hoạt động chống cộng nặng tính phô trương... nên Việt cộng đã thành công trong việc tận dụng mọi thủ đoạn, mọi phương cách, kỹ thuật đặc tình, đánh phá các tổ chức và trấn áp “*truy quét phản động*”. Nhờ đó, Việt cộng đã ổn định được tình hình an ninh chính trị, từng bước củng cố cơ cấu đảng và chính quyền để xây dựng triệt xã hội chủ nghĩa tại Việt Nam, dưới bản hiệu chế độ “*Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam*”, thực hiện các chủ trương, chính sách độc tài toàn trị, sát máu tại Việt Nam.

2.- Thời khoảng thực hiện chính sách “Đổi mới” (1985-1995).

Thời khoảng 10 năm kế tiếp này (1985-1995), các tổ chức và cá nhân chống cộng trong nước, nếu tồn tại được đều rút vào bí mật hoàn toàn, không còn có những hoạt động chống cộng ồn ào, đầy khí thế như thời khoảng 10 năm trước. Ngay cả những chính đảng quốc gia có truyền thống chống ngoại xâm và chống cộng quyết liệt như Việt Nam Quốc Dân Đảng, Đại Việt Cách Mạng Đảng, Nhân Xã Đảng... trong thời khoảng này cũng phải thúc thủ, mai phục chờ thời cơ.

Tuy nhiên, trong thời khoảng này hai tổ chức chống cộng được quốc tế và nhiều người bắt đầu biết đến là “*Cao Trào Nhân Bản*” của Bs. Nguyễn Đan Quế.(*hình thành trong thời khoảng 1975-1985*) và “*Diễn Đàn Tự Do*” của Gs Đoàn Viết Hoạt. Thực lực của hai tổ chức này không ai biết rõ ra sao, nhưng đã được quốc tế hậu thuẫn có lẽ vì chủ trương, đường lối đấu tranh cho các quyền nhân bản: tự do, dân chủ, nhân quyền một cách hòa bình, phù hợp với chủ trương chống cộng theo chiều hướng chiến lược toàn cầu mới:Diệt cộng chủ yếu không bằng “*Mật đắng*” (*bạo lực quân sự*) mà chủ yếu bằng “*Mật ngọt*” (*kinh tế thị trường*) và sức mạnh của nhân dân (*cách mạng là sự nghiệp của quần chúng mà*). Vì vậy, vào thời khoảng này hai người đứng đầu tổ chức là Gs. Đoàn Viết Hoạt (*sau này được Hoa Kỳ can thiệp Việt cộng trả tự do, trực xuất qua Hoa Kỳ...*) và Bs. Nguyễn Đan Quế (*cũng được Hoa Kỳ can thiệp, nhưng từ chối ra nước ngoài, ở lại trong nước sau khi được trả tự do...*) dù sau đó bị Việt cộng bắt cầm tù, song thanh thế đã phát triển ngày một lan rộng trên trường quốc tế cho đến một thời gian dài sau đó. Mặc dầu sau đó Bs Quế và Gs Hoạt cũng bị khuynh hướng chống cộng bảo thủ, cực đoan chống phá, chụp mũ “*Hòa giải hòa hợp với Việt cộng...*”; và đặc tình truyền thông Việt cộng nằm vùng tương kế tựu kế đánh hôi, khai thác triệt để mâu thuẫn nội bộ này gây phân hóa nội bộ Việt quốc.

Vì vậy, có thể nói trong thời khoảng này không có hoạt động chống cộng nổi bật nào của tổ chức hay cá nhân chống cộng trong nước đáng ghi nhận. Điều đáng ghi nhận một vài tổ chức chống cộng tiêu biểu có thực lực ở hải ngoại. Tiêu biểu như Mặt Trận Quốc Gia Thống Nhất Giải

Phóng Việt Nam (MTQGTNGPVN) vào thời khoảng này, đã tìm cách đưa người xâm nhập quốc nội, song đã bị Việt cộng chặn bắt từ biên giới Lào-Việt. Một số người bị giết trong đó có thủ lĩnh của tổ chức này là Phó Đề đốc Hoàng Cơ Minh và nhiều kháng chiến quân khác (trong đó có một người bạn cùng lớp thời Trung học với người viết là Trịnh Văn Hối...). Một số kháng chiến quân xâm nhập khác thì bị bắt sống trên đường xâm nhập ở Lào và bị kết án nặng nề trong một phiên xử công khai vào khoảng diễn ra tại tòa nhà Quốc hội VNCH cũ, với mức án tối đa là chung thân hay tử hình. Một tổ chức chống cộng khác từ Pháp quốc của ông Lê Quốc Túy cũng đưa người xâm nhập Việt Nam bằng đường biển, với hai người bị bắt là các chiến hữu Mai Văn Hạnh và Trần Văn Bá. Sau đó Trần Văn Bá thì bị Việt cộng xử bắn, còn Mai Văn Hạnh thì bị tù chung thân, sau chính phủ Pháp can thiệp vì là cựu nhân viên tình báo Pháp, nên được thả cho trở về Pháp.

Về phía Việt cộng, trong thời khoảng này, dù không gặp sự “quấy phá” đáng kể nào của phe Việt quốc, được yên ổn tiến hành cái gọi là cuộc “*cách mạng xã hội chủ nghĩa*”, song vẫn đã thất bại hoàn toàn trong mục tiêu xây dựng xã hội ‘**xã hội chủ nghĩa**’. Việt cộng đã phải theo gương Liên Xô đi vào con đường “**Đổi mới**” như Liên Xô, Tổ quốc xã hội chủ nghĩa của mình, nhưng chỉ ‘**Đổi Mới**’ kinh tế (*kinh tế thị trường, định hướng xã hội chủ nghĩa*) mà không “**Đổi Mới**” chính trị như Liên Xô (*dân chủ đa nguyên đa đảng*) vì sợ mất quyền thống trị độc tôn của Cộng đảng Việt Nam trong một chế độ độc tài đảng trị. Vì thế sau khi Liên Xô và các nước xã hội chủ nghĩa Đông Âu sụp đổ phải chuyển đổi, Việt cộng đã vội quay lại bám vào trụ cột Trung cộng,

như Tổ quốc xã hội chủ nghĩa mới, để tồn tại thêm thời gian.

3.-Thời khoảng “Mở cửa” (1995 – 2020).

Thế nhưng chính sự cố bám víu quyền lực này, sau 10 năm “*Đổi Mới*” ỳ ạch (1985-1995) kinh tế vẫn suy sụp, “*Đế quốc Mỹ*” cự thù đã quay lại cho thiết lập quan hệ ngoại giao, giúp vực dậy công cuộc “*Mở cửa*” của Việt cộng để có những bước phát triển “*nhảy vọt*”, không phải “*tiến nhanh, tiến mạnh, tiến vững chắc lên Chủ Nghĩa Xã Hội*” bằng con đường “*kinh tế thị trường theo định hướng xã hội chủ nghĩa*” mà đã và đang “*tiến nhanh, tiến mạnh, tiến vững chắc lên chủ nghĩa tư bản*”. Bởi vì con đường “**Kinh tế thị trường**” tất yếu phải “**định hướng tư bản chủ nghĩa**” với thuộc tính chính trị ‘**Dân chủ pháp trị, đa nguyên, đa đảng**’. Và chính con đường này đã tạo được những bước phát triển ‘*nhảy vọt*’ để Việt Nam có được bộ mặt phồn vinh hôm nay, chứ không phải do con đường ‘*kinh tế thị trường theo định hướng Xã hội chủ nghĩa*’ như Việt cộng vẫn còn ngụy biện.(và chúng tôi cũng đã vạch trần sự ngụy biện này trong nhiều bài viết)

Thế rồi, cũng chính sự ‘*Đổi mới kinh tế*’ chuyển biến theo chiều hướng này, đã bào mòn, phá đổ từng bước bản chất con người cộng sản và cơ cấu độc quyền thống trị của Cộng đảng và nhà nước xã hội chủ nghĩa (CS), trước một nguy cơ mà Việt cộng biết nhưng không làm gì được, nguy cơ ‘**Diễn biến hòa bình**’. Vì đổi mới kinh tế là cùng lúc mở cửa cho các trào lưu tư tưởng và lối sống tự do từ các nước dân chủ tư bản chủ nghĩa ùa vào làm **chuyển biến con người** (*nhân dân giác ngộ dân chủ, vượt qua sợ hãi, cũng như cán bộ đảng viên CS phản tỉnh ngày càng đông*),

chuyển biến chính trị, văn hóa, xã hội theo qui luật “lượng đổi, chất đổi” không thể cưỡng lại được (như thực tế biến đổi cuộc sống con người và xã hội Việt Nam ngày nay...).

Vì vậy trong thời khoảng này, Việt quốc chống cộng trong nước cũng như ngoài nước đã chỉ còn giữ lại trên nguyên tắc chủ trương tiêu diệt cộng sản bằng bạo lực, nhưng thực tế chủ yếu là đấu tranh bằng sức mạnh mềm (*nhu thắng cương*). Thực tế là, Việt quốc đã khai thác triệt để nguy cơ “*Diễn biến hòa bình*” này để chống cộng qua những cao trào đấu tranh nổ rộ, đều khắp cả nước, từ mọi giai tầng xã hội, với tinh thần đầy lạc quan tin tưởng ở tương lai về một cơ hội giành chiến thắng sau cùng của sự nghiệp chống cộng vì tự do dân chủ cho đất nước...

Thật vậy, như chưa từng có trước đây, nay nhiều cuộc biểu tình của công nhân, nông dân, dân oan đòi các quyền lợi dân sinh, đòi quyền lợi kinh tế, đòi công bình xã hội đã nổ ra và ngày một gia tăng số lượng, mức độ lan rộng và cường độ đấu tranh. Từ biểu tình đòi quyền lợi kinh tế, các quyền lợi dân sinh đến biểu tình mang tính chính trị, đòi dân chủ đa nguyên, đa đảng, đòi thành lập công đoàn tự do, đòi thành lập các tổ chức xã hội dân sự, đòi tôn trọng tự do tôn giáo, tín ngưỡng; hay các cuộc biểu tình không chống chính quyền trực tiếp, nhưng gián tiếp qua chống Trung Quốc xâm lược, để Việt cộng phải lộ bộ mặt thừa sai của ngoại bang, bán nước, như đổ thêm dầu vào lửa, đẩy “*tức nước*” đến gần “*biên độ vỡ bờ*” hơn, khi nhà cầm quyền Việt cộng cho đàn áp các cuộc biểu tình yêu nước này.

Nói chung là Việt quốc đã tìm cách huy động sức mạnh của mọi tầng lớp nhân dân, dùng vũ khí nhân quyền, dân

quyền, dân sinh dân chủ, tấn công mọi mặt, làm sói mòn từng bước chế độ độc tài cộng sản; để kết thúc tiến trình dân chủ hóa Việt Nam theo quy luật duy vật biện chứng ‘**lượng đổi chất đổi**’. Nghĩa là, do tác động của các cuộc đấu tranh của nhân dân trong nước đã và đang tiêu diệt tinh thần ‘**vi trùng độc CS**’ thay thế dần bằng các ‘**sinh trùng dân chủ**’ và sẽ kết thúc tiến trình dân chủ hóa Việt Nam ở cuối quá trình khi lượng sinh trùng dân chủ thừa đủ tiêu diệt hoàn toàn vi trùng độc tài CS; tương tự như nước sôi đến 100 độ C thì bốc hơi.

Thực tế vì thế và nhờ đó, nhiều người dân trong thời khoảng này, thuộc nhiều thành phần, giai cấp xã hội, đã dám lên tiếng tự phát (*cá nhân*) hay tự giác (*có tổ chức*) cách này cách khác phê bình, chỉ trích công khai có mức độ chính sách sai lầm của nhà nước hay tố cáo những cá nhân cán bộ đảng viên cộng sản có chức có quyền, tham ô, cường hào, ác bá cướp đoạt đất đai, tài sản của nhân dân, của các giáo hội. Điều mà giai đoạn trước, hơn 25 năm trước đây, chắc chắn đã bị Việt cộng triệt hạ, đàn áp thẳng tay bằng thủ tiêu, nhà tù, lao động khổ sai cho đến thân tàn ma dại hay chết rũ tù...

Mặt khác, trong thời khoảng này, một số chính đảng và tổ chức đấu tranh hình thành từ các giai đoạn trước cũng như mới thành lập trong thời khoảng này, đã tung ra các hoạt động công khai, bán công khai hợp pháp cũng như bất hợp pháp, liên kết với Việt quốc hải ngoại, đấu tranh đòi tự do, dân chủ, đòi chế độ đa nguyên đa đảng, dù Việt Cộng có đàn áp, bỏ tù, nhưng ở mức độ không triệt để, theo kiểu “*mềm nắn, rắn buông*”, bắt bỏ tù, thả rồi bắt... tùy theo áp lực quốc tế có ảnh hưởng ít nhiều trong quan hệ song

phương hay đa phương. Và tùy thuộc ý đồ bắt thả để khai thác lợi ích của Việt cộng.

Một số tổ chức mới xuất hiện trong thời khoảng này, tiêu biểu như Đảng Dân Chủ Việt Nam, từng là công cụ trang trí bộ mặt dân chủ giả hiệu của CSBV trước đây, trong thời kháng chiến chống Pháp (1945-1954) và chiến tranh Quốc-Cộng (1954-1975) ; nay đã được những cựu đảng viên công sản phản tỉnh như Hoàng Minh Chính, Trần Khuê phục hoạt. Sau đó, tổ chức Khối 8406 hình thành qui tụ các nhà đấu tranh cho dân chủ trong nước đa số là các đảng viên cộng sản ‘**phản tỉnh**’; rồi đảng Thăng Tiến, Liên đảng Lạc Hồng ra đời... Tất cả các tổ chức này, trong những năm đầu của thời khoảng này đã phát triển tổ chức trong nước, mở rộng ra hải ngoại, với nhiều hoạt động đấu tranh tích cực dưới nhiều hình thức, dù bị nhà cầm quyền Việt cộng không ngừng trấn áp, song thực tế VC cũng đã có những bước phải lùi dần về phía dân chủ. Chúng tôi cho rằng, đây là giai đoạn quá độ từ “**thử nghiệm dân chủ**” qua “**thực tập dân chủ**” để tiến đến nền “**Dân chủ pháp trị đa đảng**” mai hậu (*như chúng tôi đã nhận định trong tài liệu nghiên cứu lý luận “Việt Nam Trong Thế Chiến Lược Quốc tế Mới” phát hành lần đầu năm 1995 và tái bản năm 2005*).

Kỳ tới chúng tôi trình bày tiếp thực tế “**45 năm Việt quốc chống cộng ở hải ngoại như ra sao?**”.

Thiện Ý

Houston, ngày 9-3-2020

GHI CHÚ:

(1)- Trong bài kỳ trước, đã có một bạn đọc phản hồi rằng ‘.....’ Xin vui lòng tìm đọc lại bài viết đăng trên diễn đàn này ngày 12-8-2019 nhân đề ‘*Vì sao Việt quốc chống Cộng, từ khi nào và cho đến bao giờ?*’. Người viết đã định nghĩa “Việt quốc” cũng như ‘Việt cộng’ là ai.

(2)- Trong nhiệm vụ thuyết trình trước một phiên họp bí mật tại tư gia “*Thầy giáo Phụng*” thuộc Giáo sư Bình An Thượng Quận 8 Sài Gòn, để sau đó đi đến thành lập Mặt Trận Nhân Quyền Việt Nam (MTNQVN). Thành phần đa số là các bậc cha chú, từng hoạt động trong các chính đảng quốc gia có truyền thống đấu tranh chống thực dân Pháp và Việt Minh (*mặt nạ của Việt cộng trong kháng chiến chống Pháp*). Trong cuộc họp này, chúng tôi đã trình bày dự thảo về cơ cấu tổ chức, chính cương và sách lược đấu tranh của Mặt Trận Nhân Quyền Việt Nam, bản Tuyên Ngôn Nhân Quyền Việt Nam 1977 (đã được VOA cho đăng lại tháng 12-2018 nhân kỷ niệm 70 năm Bản Tuyên ngôn Quốc tế nhân quyền 1948). Sau khi thảo luận và biểu quyết thông qua, đã hình thành bộ phận lãnh đạo trung ương, với Chủ tịch MTNQVN là Gs. Nguyễn Đình Phụng (Giáo Phụng). Cá nhân tôi được cử là Ủy Viên Nghiên Huấn và đặc trách chương trình phát thanh ‘Tiếng nói của Mặt Trận Nhân Quyền Việt Nam’ khi được thành lập sau này...

Mặc dầu rất cần trọng, tổ chức MTNQVN cũng như nhiều tổ chức chống cộng khác trong thời khoảng này, cũng đã bị công an Việt cộng gài người và phá vỡ, sau gần hai năm hoạt động.